

tragte Sagen alvorligt ligeoverfor Pengeværdien. Bestatningen bliver altsaa 48 Skilling af omsatte 25 Rd. Naar vi tage de øvrige Forhold, finde vi der, at den høieste Bestatning paa 25 Rd. er 16 Skilling. Hvorfor skal nu en Mand, som giver 25 Rd. ud for at skaffe Staten en sikker Indtægt — og det har viist sig, at den er ikke saa lille endda — give 3 Mk. for det, som en Anden, der ganske simpelt omsætter 25 Rd. i Kjøb og Salg, kan faae for 1 Mk. Man siger det er, fordi Omsætningen gjentager sig saa hyppigt, og fordi hver Akt skal beskæres; ja, men beskær den saa med 2 Skilling i 8 Gange, saa faaer man ogsaa Marken ud. Jeg raader ikke dertil som Noget, der skal slaas fast, da det vilde blive for byrdefuldt, — jeg tager kun Forholdstallet. Jeg haaber derfor, at man vil være enig i at forfaste hele Capitlet om Assurancepolicer og Lotteriscedler; skulde der imidlertid kunne komme Noget frem om disse Sager, der paa nogen Maade kunde fyldestgjøre den Betragtningmaade, at man maa tage Hensyn til Værdier og Omsætninger, idet man beskatter Handlingen, saa kan dette jo komme frem ved 3die Behandling, hvor vi da kunne tage det under nærmere Overveelse. Men saaledes, som det staaer her, have vi med Hensyn til disse Ting indtaget et nyt Gebeet, overfor hvilket Stempelobligationen hidtil har været Kul, og indbraget det under Loven, ikke fordi man paa eengang har erkjendt, at det nu skulde være rimeligere at gjøre disse Ting til Gjenstand for Bestatning end før, men fordi man vil have Erstatning for de Penge, man kommer til at svare paa Grund af de store Lettelser i Stempelaafgiften, man vil indrømme. Jeg siger: lad Omsætningen blive beskattet med saa Meget, den kan bære, men heller ikke med Mere; men lad os ikke drage nye Gebeter ind under denne Bestatning, og faae vi derved virkelig mindre Indtægter af Stempelaafgiften end før, saa lad os hellere gaae over til Indkomstskatten. Frygter for at følge deres Raad med Hensyn til Stempelskatten, som hade Indtægtskatten; men følger derimod mit Raad i den Henseende. Jeg elsker Indtægtskatten, fordi jeg betragter den som det simpleste Udtryk af Skatteevnen, for en naturlig Maalestof, hvorefter man kan see,

hvad der kan undværes. Lader os ikke give os i Kamp med tvivlsomme Skatteevner; men lader os holde os til den positive, den tilstedeværende Tilstedeværelse af Skatteevnen.

Jeg gjentager det: stem imod hele dette Capitel, og stem for hvert Endringsforslag, som plukker idetmindste en Stump ud af det; thi hver Stump, man plukker ud deraf, gjør det mindre uformuistigt; jo mere der bliver tilbage, jo værre er det.

Indenrigsministeren ad interim:

Det vil erindres, at den ærede Rigsagsmand der nu satte sig, ved den motiverede Dagsorden stemte for Forkastelsen af hele Lovforslaget. Det er kun under en anden Form, at han nu søger at virke for det Samme; thi ved at opfordre os til at følge sig, opfordrer han os til at forkaste hele Loven. Det maa vi huske paa, at den ærede Rigsdagsmand med sædvanlig Alenhed har sagt: det er min Mening, at jeg slet ikke vil have denne Lov; og han søger nu at opnaae det samme Resultat ved i Enkeltheberne at ville forlede os til en Afstemning, der i Virkeligheden vil føre til, at der ingen Lov kommer ud. Det maa vel erindres, at om endog saa de Anskuelse, som den ærede Rigsdagsmand foresætter, kunne have en nok saa stor Betydning, og om de ogsaa her blive satte igjennem, saa ere de dog ikke de ene afgjørende. Der er andre Sider af Statsmagten, paa hvis Anskuelse og Villie det ogsaa kommer an. Naar den ærede Rigsdagsmand har meent, at det skulde være urimeligt, at den, der har Raad til at anvende 25 Rd. paa Lotteriscedler, betaler denne (Tscherning: Fornøielse!) Fornøielse 3 Mk. dyrere, da kan jeg ikke give ham Ret. Jeg finder tværtimod, at det er baade naturligt og rigtigt, at man hder et lille Bidrag, en lille Kjendelse, for denne Fornøielse; desuden hører det jo ikke til de daglige Fornødenheder at have en Lotterisceddel; det gjælder ikke her, at man beskatter dem, der aldeles Intet have. Dette gjælder ei heller med Hensyn til Assurance, og man vil see, at den ærede Rigsdagsmands Ytringer ikke paa nogen Maade stemme overeens med, hvad der virkelig er foreslaaet, naar han siger, at man tager Byrden fra de Rige og lægger den paa de